

Heraf har staten udredet halvdel eller 31.204 kr. i femårsperioden. Merudgiften, såfremt staten havde overtaget hele erstatningsbetalingen, ville således have været 31.204 kr. eller i gennemsnit ca. 6.200 kr. om året.

Erstatningen udredes i dag med 60 kr. pr. omsat bifamilie og maksimalt 150 kr. pr. dræbt bifamilie. Fra og med 1980 reguleres erstatningsbeløbene i takt med Danmarks Biavlerforenings vejledende honningnotering.

Statens udgifter skønnes ikke at ville blive forøget ved gennemførelse af lovforslaget.

Der forudses ikke ansat nyt personale.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer stort set til bisygdomslovens § 2 dog med den tilføjelse, at ministeren tillige kan lade arbejde udføre af kyndige biavlere. Dette skyldes, at der i forbindelse med gennemførelsen af bekendtgørelse nr. 214 af 27. april 1976 om smitsomme sygdomme hos honningbier blev foretaget en reorganisering af bisygdomsnævnets medhjælperstab, hvorved antallet af tilsynsmænd, dvs. personer, der udstyres med en vis offentlig myndighed, blev nedsat betydeligt. Da tilsynsmændene ud over udøvelse af denne myndighed tillige har andre opgaver af mere privat karakter, nemlig fortagelse af syn af bigårde ved flytning og ejerskifte og udstedelse af attester herom, blev der af statens bisygdomsnævn registreret et antal kyndige biavlere, som kan foretage syn og udskrive attester. Dette arbejde betragtes som privat og betaales af vedkommende biavler.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til bisygdomslovens § 4, stk. 1. En bestemmelse svarende til bisygdomslovens § 4, stk. 2, er ikke medtaget i forslaget, da den indeholdes i § 6, stk. 2, i ovennævnte bekendtgørelse af 27. april 1976.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til bisygdomslovens § 5.

Til § 4.

Der er i laboratorieforsøg påvist betydelige forskelle i giftvirkningen mellem de farligste og de mindre farlige giftmidler, som efter gældende lov hidtil har været forsynet med samme advarsels-

mærke. Det er således påvist, at parathion er mere end 100 gange giftigere end methoxychlor.

Også de mindre giftige midler bør forsynes med advarsel om farlighed for bier; men der bør samtidig gives vejledning om den forskellige farlighed med henblik på, at der i praksis udvises ganske særlig forsigtighed med de farligste midler. Det foreslås derfor, at der indføres en klassificering i 2 fareklasser af giftmidler, som er henholdsvis farlige og meget farlige for bier.

Landbrugsministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte generelle regler om, i hvilket omfang bekæmpelsesmidler skal være forsynet med advarselsmærke. Afgørelse herom træffes på grundlag af undersøgelser foretaget af statens planteavlsforsøg, hvorunder også statens biavlsforsøg hører. Udgifterne ved undersøgelsen foreslås betalt af producenterne af disse midler.

Til § 5.

Det foreslås, at der gennemføres et betinget forbud mod at sprede giftmidler over blomstrende planter, nemlig såfremt det sker under sådanne forhold og på en sådan måde, at der derved forvoldes forgiftningsskader på bier. Sker der forgiftningsskader som følge af en sådan spredning af giftmidler, kan der blive tale om erstatningsansvar, jfr. § 7, og er der ved spredningen anvendt giftmidler, der i henhold til § 4 er klassificeret som meget farlige for bier vil der yderligere kunne blive tale om bødestraf herfor, jfr. § 15, stk. 1. Bestemmelsen er ny i forhold til bibeskyttelsesloven. I særlige tilfælde kan det være nødvendigt at anvende giftmidler over blomstrende planter selvom der er risiko for forgiftning af bier derved, og det foreslås derfor i stk. 2, at der åbnes mulighed for dispensation fra forbudet,

1. ved pludselige, uforudseelige og omfattende angreb af skadedyr eller plantesygdomme på særligt værdifulde plantekulturer. For disse tilfælde er det en betingelse, at spredningen af giftmidlerne sker efter retningslinier fastsat af landbrugsministeriet. Der agtes her fastsat regler svarende til de bestemmelser, der indeholdes i bibeskyttelseslovens § 4, dog med den ændring, at den, der ønsker at sprede giftmidler over blomstrende planter, skal rette henvendelse til den stedlige bisygdomsinspektør og ikke til kommunen.
2. ved offentlig bekæmpelse af særligt ondartede plantesygdomme og skadedyr. Også her forudsættes betingelserne for midlernes anvendelse fastsat af landbrugsministeriet.